

ΕΤΟΣ Β'

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΑΡΙΘΜ. 73

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΑΠΑΞ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤ. 25

Τιμή συνδρομῆς διὰ τὸ Ἐξαετορικὸν Ἄρχ. 12, προπληρωτέα κατ' ἑξαμηνίαν διὰ τὸ Ἐξιοστορικὸν Φράγ. 20 προπληρωτέα κατ' ἔτος Διεθλοντις τῆς ἑοήμεριδος κἀποθὲν τῆς οἰκίας Α. ΜΕΛΛ, πλησίον τοῦ Ταχυδρομείου.

Ἐν ΑΘΗΝΑΙΣ, τῇ 6 Ἰουνίου 1876.

Ὁ Διογένης εἶχε συνήθειαν νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ θέατρον ὅτε ἐτελείονεν ἡ παράστασις καὶ ἐξήρχοντο οἱ ἄλλοι. Τὸ αὐτὸ περίπου σύστημα ἀκολουθεῖ καὶ ἡ παρούσα ἡμῶν κυβέρνησις· σκέπτεται περὶ συστάσεως ἐθνοφυλακῆς, ἀφοῦ τὸν θεσμὸν τοῦτον παρήτησαν ὡς ἄχρηστον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ περὶ φόρου ἐπὶ τῶν ἀλεσμάτων, ἐνῶ πάντα τὰ ἔθνη σπεύδουσι νὰ τὸν παραιτήσωσιν.

Ἄν τὸ τοιοῦτον σύστημα ἐξακολουθήσῃ, δὲν ἀπελπίζομεθα νὰ ἴδωμεν τὸν κ. Σωτηρόπουλον ἐπιχειροῦντα ν' ἀναστήσῃ τὸν φόρον, ὃν ἐπέβαλον οἱ Ἕνετοὶ ἐν Χίῳ ἐπὶ τοῦ καπνοῦ (οὐχὶ τῶν σιγάρων ἀλλὰ τῶν μαγειρείων) καὶ τὸν ἄλλον ἐκεῖνον ἐπὶ τῆς... ἀργίας τῶν χερῶν, οὗ τὸ κυριολεκτικὸν ὄνομα διετήρησεν ἐν τῇ ἱστορίᾳ τοῦ ὁ Βλαστός.

Ἀληθῆ ἴσως, ἀλλὰ φοβεράν ὄντως φράσιν μεταχειρίζεται ἡ «Γαλιγγερσία» καὶ ἄλλαι τινες ἐφημερίδες διηλοῦσαι περὶ στρατολογίας: «Δὲν εἶναι εὐκόλον πρᾶγμα ἡ σύλληψις τῶν στρατευσίμων.» Πῶς θεωροῦνται οἱ συλληπτεῖς, ὡς ἀγρία ἢ ὡς θηρία; Τὸ δὲ λυπηρότερον εἶναι ὅτι ἂν πρὸς σύλληψιν τῶν κληρούχων ἀπαιτοῦνται κληρονομία, πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν ἐσόδων χρειάζονται ἀνασκαφαί.

Ἡ ἀρχαία Ἑλλὰς τὸ μαντεῖον αὐτῆς εἶχεν ἐν Δελφοῖς· σήμερον τοῦτο μετετέθη ἐν «ἠγασσίᾳ», ἵνα κατὰ τὰς κρίσιμους ταῦτα περιστάσεις οἱ χρησμοὶ αὐτοῦ μεταδίδωνται ταχύτερον εἰς τὴν πρωτεύουσάν διὰ τοῦ «Νεολόγου.»

Ἄδικως, νομίζομεν, τρομάζουσι τινες ἀναγινώσκοντες τὰ περὶ παρασκευῶν καὶ πολέμων ἄρθρα τῶν ἀρειμανίων ἡμῶν συναδέλφων. Ἡ Ἑλλὰς, ὅσον ἀσυλλόγιστος καὶ ἂν ἦ· αἰ εἰς τοὺς λόγους, οὐδένα διατρέχει κίνδυνον πραγματικόν, ἀφοῦ χάρις εἰς τὸ ἔξοδον τῆς κομματικῆς κτηνοτροφίας ἡ θέσις αὐτῆς εἶναι ἀπαράλλακτος ὡς ἀνθρώπου θέλοντος νὰ βιβθῇ εἰς τὴν θάλασσαν καὶ μὴ ἔχοντος μίαν σπράντικαν ἵνα μεταβῇ εἰς Πειραιᾶ.

Μετὰ τὴν παραχώρησιν συνταγματικῆς βουλῆς εἰς τοὺς ὑπηκόους τοῦ Σουλτάνου, τὸ ζήτημα τῆς ἰθαγενείας εἰσέρχεται εἰς φάσιν ὄλιγος νέαν. Ἡ ἡμετέρα κυβέρνησις, ἀντὶ νὰ διεκδικῇ ὅσους πλείστους ὑπηκόους, συμφέρον ἔχει ν' ἀφίηθαι ὅσους δύναται Ἕλληνας ἀντιπροσώπους ἐν τῇ βουλῇ τοῦ Βυζαντίου.

Τὴν ἐντύπωσιν, ἣν ἐπροξένησεν εἰς τὸν κόσμον ἡ ἀγγελία συστάσεως βουλῆς παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Βοσπόρου, εἰκονίζει ἀκριβῶς τὸ κατωτέρω δημῶδες δίστιχον:

Ποῦ ἠκούσθη ποῦ ἐφάνη
Εἰς τὴν Ἄνδρο συντριβάνι!

Ἐν παντὶ χρόνῳ καὶ ἐν πάσῃ συνταγματικῇ χώρᾳ πρὸς ἐξάσκησιν τοῦ βουλευτικοῦ ἀξιώματος ἀπητήθησαν καὶ τινὰ προσόντα. Οὐδεὶς, νομίζομεν, θέλει ἔχει δίκαιον νὰ μεμψθῇ τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν ὡς ἄδικον ἢ τυραννικὴν, ἂν ὡς ἀπαραίτητον προσὸν παντός βουλευτοῦ ἀπαιτή-

ση παρ' αὐτοῦ νὰ ἐμιλῆ καὶ νὰ ΓΡΑΦῆ τὴν γλώσσαν τοῦ κράτους. Τὸν ὕρον τοῦτον συνιστῶμεν θερμῶς εἰς τοὺς πηδαιολόγους τῆς γείτονος Αὐτοκρατορίας, ὡς δυνάμενον ν' ἀπαλλάξῃ αὐτοῦ ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἀπὸ τῶν ἀπαιτήσεων τῶν ἀγραμμάτων βραγιάδων.

Μὴ ἔχοντες ὡς ὁ ἀνωτέρω μνημονευθεὶς συνάδελφος κη-φισσιανὴν Πυθίαν εἰς τὰς διαταγὰς ἡμῶν, δὲν τολμῶμεν νὰ χρησιμοδοτήσωμεν ἀπὸ τρίποδος περὶ τῶν περιπλοκῶν τῆς Ἀνατολῆς. Περιοριζόμεθα ὡς ἐκ τούτου εἰς τὴν ταπεινὴν παράθεσιν ἐνὸς γεωρίου Ζαχίου τοῦ Λουσιτανου, ἱατροῦ, ἀλχημιστοῦ καὶ ζωολόγου τοῦ δεκάτου πέμπτου αἰῶνος. Ὁ σοφὸς αὗτος ἄνθρωπος διδάσκει ἡμᾶς ἐν τῇ *Θηριολογίᾳ* του τὰ ἐξῆς περὶ τοῦ ἀνατολικοῦ ζητήματος: «Ἡ Ἄρκτος εἰνικίζων τὸ ὅποιον πληρωθὲν δὲν φωνάζει, ἀλλ' ὑποχωρεῖ, γλείφει τὴν πληγὴν του, καὶ ἔπειτα ἐπιπίπτει ἀγριώτερον ἢ πρὶν».

Ὁ Ἰησοῦς μετέβαλλε τὸ ὕδωρ εἰς οἶνον, ὁ Ἄγ. Τρόφειμος τοὺς κόρακας εἰς περιστέρους, οἱ ἀλχημιστὰὶ τοῦ μεσαιῶνος τὸν μύλυθον εἰς χρυσόν. Ἡ παροῦσα ἡμῶν κυβερνήσις φαίνεται καταγινομένη εἰς ὅλους ἀντίστροφον θαῦμα, νὰ μεταβάλῃ δηλ. ἐν τῇ ἀγορᾷ τὰς ὁμολογίας τοῦ ἔθνικοῦ δανείου εἰς μετοχὰς «*Αἰγαίου*» ἢ «*Περικλέους*».

Κατὰ τὸν «*Εθνοφύλακα*» ὁ ἐν Ἑλλάδι ὑπερπλεονασμὸς περιττῶν θέσεων ὁμοιάζει πρὸς τὸ σύστημα τῶν ὀπαδῶν τῆς κοινοκτημοσύνης. Νομίζομεν ἔμως ὅτι ὁ συναδελφος ἔχει λάθος. Οἱ σοσιαλιστὰὶ ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῶν κεφαλαίουχων μέρος τῶν περιττῶν, ἵνα διανεμῶσιν ἄρτον εἰς τοὺς ἐργάτας, παρ' ἡμῖν δὲ συμβαίνει ἀκριβῶς τὸ ἀνάπαλιν, ἀφαιρεῖται δηλ. ὁ ἄρτος ἐκ τοῦ στόματος τοῦ ἐργάτου καὶ γεωργοῦ, ἵνα δοθῆ εἰς τοὺς Πύρλας, Φάληρον ἢ ταξιδίδιον εἰς τὴν Εὐρώπην.

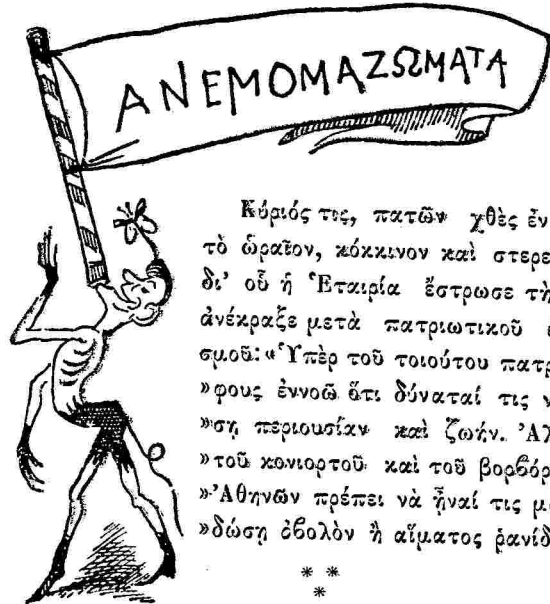
Προχθὲς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ «*Ἀπόλλωνος*» ἐνῶ παρίστατο τὸ «*L'amour qu'est-ce ça*», ὑπεράριθμὸς τις γραφεὺς, φίλος τῆς κυβερνήσεως, θαυμάζων τὴν κατάκαινον ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου καὶ ὑποκρινομένην ὕπνον γαλλίδα ἀνέκραξεν: «Ὠραία γυναῖκα! ἀλλὰ ποῦ νὰ εὕρω ἑκατὸν δραχμάς; Θὰ ὑπάγω αὔριον εἰς τὸν Κουμουνοδοῦρον νὰ τοῦ εἶπω τὸν καὺμόν μου, ἴσως μοῦ τὰς δώσῃ ἐκ τοῦ κωνδυλίου τῶν βοηθημάτων.»

ΘΕΟΤΟΥΜΠΗΣ.

ΘΕΑΤΡΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Νεώτερον περὶ θεάτρου δὲν ἔχομεν σήμερον νὰ εἶπωμεν. Ὁ δξόφωνος τῶν *Πουριτανῶν* ἐξακολουθεῖ νὰ μαγεύῃ τὸ ἀκροατήριον διὰ τῆς φωνῆς του καὶ νὰ σπογγίξῃ τὰ γόνατά του μετὰ προσοχῆς, ἀφοῦ γονατίσῃ πρὸ τῆς ἐρωμένης του μετὰ περιπαθείας· προσέτι δὲ ἂν ἀφαιρέσῃ τὸν πῖλόν του, ἵνα χαιρετήσῃ, δυσκολεύεται ἔπειτα ν' ἀνέρῃ τὴν κεφαλὴν του, ἵνα καλυφθῇ.

Τῆς κυρίας Δουναίῃ τὸ ἡδύτερον ἄσμα δὲν εἶναι τὸ ἐκ τοῦ στόματος ἐξερχόμενον, ἀλλὰ τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς τὸ φρού-φρού, πρὸ πάντων τῆς ἀτλαζίνης. Περὶ ἀρχαίας τιμῆς θεότητος, τῆς Φλώρας νομίζομεν, ἐμυθολογεῖτο ὅτι ὅπου ἐπάτει ἐφύοντο ἄνθη. Παρελθούσης τῆς ἐποχῆς τῶν θαυμάτων τοιοῦτόν τι δὲν κατορθώνει ἡ φαληρικὴ Ἑλβίρα, οὐχ ἦπτον ἔμως ὅπου πατήσῃ αἱ σανίδες τῆς σκηνῆς φαίνονται εὐθὺς μεταβαλλόμεναι εἰς παρκέτον αἰθούσης. Ἡ κυρία αὕτη, ἵνα εἶπωμεν τὴν ἀλήθειαν, οὔτε εὐμορφος εἶναι οὔτε καλλίφωνος αἰοιδός. Ἀλλὰ βλέπων τις αὐτὴν ἀμέσως εὐθὺς ἐνοεῖ πόσον δίκαιον εἶχον ὁ Δούθηρος, ὁ Καλβίνος, ὁ Πασχάλ καὶ πλείστοι ἄλλοι θεολόγοι ἰσχυρίζομενοι ὅτι, ἐν ἐλλείψει πάσης ἄλλης ἀρετῆς, ἀρκεῖ ἡ χάρις πρὸς σωτηρίαν. Θ.

Κύριός τις, πατῶν χθὲς ἐν Φαλήρῳ τὸ ὠραῖον, κόκκινον καὶ στερεὸν χῶμα δι' οὗ ἡ Ἐταιρία ἔστρωσε τὴν ἀκτὴν, ἀνέκραξε μετὰ πατριωτικοῦ ἐνθουσιασμοῦ: «Ἵπὲρ τοῦ τοιοῦτου πατρίου ἐδάφους ἐνοεῖ ὅτι δύναται τις νὰ θυσιάσῃ περιουσίαν καὶ ζῶην. Ἀλλ' ὕπὲρ τοῦ κοινοῦ καὶ τοῦ βορβόρου τῶν Ἀθηνῶν πρέπει νὰ ἦναι τις μωρὸς, ἵνα δώσῃ ὄβολον ἢ αἷματος βανίδα».

Ἀφοῦ διαδοχικῶς ἐγεύθημεν ἐν τοῖς καφενεαῖς τοῦ Φαλήρου ζύθον, καφέ, παγωτὰ, ἀφρώδεις λεμονάδας καὶ νερὸν τῆς Καισαριανῆς, ἐνοήσαμεν πόσον ὀρθὸς καὶ ἀληθὴς εἶναι ὁ στίχος τοῦ μεγάλου Πινδάρου

Ἄριστον μὲν ὕδωρ.

Ἐρωτήσαντες ἐκ περιεργείας διατί πάντες οἱ ὑπηρετῶν τῶν φαληρικῶν ξενοδοχείων εἶναι τόσον βρώμικοι, βυραροὶ, μουρδάρηδες, ἀκάθαρτοι καὶ λερωμένοι, ἐλάβομεν ἀπάντησιν, ὅτι ἡ διατήρησις τῶν ὑπηρετῶν εἰς τοιαύτην κατάστασιν ἐκρίθη ἀναγκαία πρὸς πρόληψιν τῶν ἐκ τῆς παραστάσεως τοῦ Ρουῆ-Βλάς ἐνδεχομένων κινδύνων διὰ τὴν ἡθικὴν.

Ἐκ τῶν τριῶν ἐν Φαλήρῳ ξενοδοχείων συμβουλευόμεν τὸ ἐπὶ τῆς θαλάσσης σανίδωμα εἰς τοὺς ἀγαπῶντας νὰ γευματίσῃσι πρὸ πάντων διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ τοῦ κ. Φινοπούλου εἰς τοὺς ἔχοντας τὸν στόμαχον εὐρύτερον τοῦ βαλαντιοῦ τὰ δὲ φαγητὰ τοῦ κ. Κροκιδᾶ εἰς μόνους τοὺς πάσχοντας συνάχι.